

2023. március 20. hétfő

Zsolt 95, 1-5: Jöjjetek, örvendezzünk az ÚR előtt, ujjongjunk szabadító kősziklánk előtt! Menjünk eléje hálaadással, ujjongjunk előtte énekszóval! Mert nagy Isten az ÚR, nagy király minden isten fölött. Kezében vannak a föld mélységei, a hegyek ormai is az övéi. Övé a tenger, hiszen ő alkotta, a szárazföldet is az ő keze formálta.

Mk 14, 43-52: Még beszélt, amikor hirtelen megjelent Júdás – egy a Tizenkettő közül – és vele egy kardokkal, botokkal felszerelt csoport a főpapoktól, az írástudóktól és a vénektől. Árulója ezt a jelet adta meg nekik: „Akit megcsókolok, ő az. Fogjátok el, és vezessétek el erős kísérettel!”

Amikor odaért, azonnal hozzálépett, és így szólt:

– Rabbi! – és megcsókolta.

Azok pedig kezét vetették rá, és elfogták. Valaki az ott állók közül kirántotta kardját, lecsapott a főpap szolgájára, és levágta a fülét. Ekkor megszólalt Jézus, és ezt mondta nekik:

– Mint egy rabló ellen, úgy vonultatok ki ellenem, kardokkal és botokkal, hogy elfogjatok.

Mindennap veletek voltam a Templomban, amikor tanítottam, és nem fogtatok el. De az Írásoknak be kell teljesedniük.

Mindnyájan otthagyták, és elszaladtak. Egy ifjú, akin csak egy vászonlepel volt, követte. Elkapták. Erre otthagya a leplet, és meztelenül elmenekült.

Igehirdetés: Ki lehet ez az ifjú, aki követi Jézus? Az evangélium nem bulvárlap, ahol értéke lenne a „meztelenül menekült el a fiú...” című bejegyzéseknek. Nem szenzációhajhászás a cél, nem kattintásvadászat. Ha a nagyon szűkszavú Márk evangéliuma valamit elmond, akkor ez fontos lehet neki. Semelyik másik evangélium nem említi ezt a kis epizódot, csak Márk. A szentíráskutatók szerint ennek az egyik lehetséges magyarázata, hogy maga Márk ez az ifjú. Valószínű hogy az ő házukban lehetett az utolsó vacsora, de Márk még ekkor fiatal fiú volt. Az apostolok cselekedetéből és Péter első leveléből tudjuk, hogy Márk (akire János-Márkként, vagy néha Jánosként hivatkozik a Szentírás) erősen kötődött Péterhez, valószínűleg a feltámadás után az elsők között keresztkedhetett meg, házuk volt az apostolok jeruzsálemi főhadiszállása.

Márk nagyon őszintén ír ebben a rövid három mondatban: 1. Mindenki elszaladt. 2-Egy ifjú követte 3.Meztelenül elszaladt. Nem színezi, nem akar hősnek látszani azzal, hogy egy kicsit később futott csak el. Egyszerűen csak nagyon fontos neki elmondania, hogy hogyan és mikor találkozott először Jézussal. Mi hajtotta? Valószínűleg őszinte kíváncsiság: Kicsoda Jézus? Ki ez az ember? Ez a kíváncsiság legyőzi benne a félelmet és még a megszégyenülés kockázatát is vállalja, azzal hogy meztelenül kell hazajutnia. Számomra most az ő figurája erről a mindent legyőző kíváncsiságról szól. Erről a belső vágyról: kicsoda Jézus? Erről a figyelemről, amivel ez az ifjú magáról megfedkezve Jézusra és az ő sorsára figyel.

Ha eleget jártunk templomba, hittanra, áhitatra, akkor kívülről tudjuk, hogy kicsoda Jézus. Valóban kívülről. Kívülről könnyű. De akarom-e őt valójában, mélységében megismerni? Vállalom-e a kockázatot? Hogy Jézus megismerése közben kiderül rólam, hogy meztelen vagyok? Hogy ráébredek az illúzióimra, a szépen takargatott bűneimre, a kimagyarázott szokásaimra. Jézust keresni kockázatos.

Amikor lelkigondozást tanultam, gyakorlaton voltunk egy szociális otthonban és beszélgetnünk kellett egy-egy idős emberrel. Én középiskolásként kéthetente jártam ilyen otthonokba később pedig a szadai szociális otthonba havonként, ezért nem gondoltam, hogy nehéz lesz a feladat. Mégis, a beszélgetés nehézkes volt, küzdöttem és szenvedtem benne, alig vártam, hogy véget érjen. Utána a tanárom végighallgatott és csak egy dolgot kérdezett: Gábor, érdekelt téged az a néni? - elszégyelltem magam, meztelenné váltam. Tényleg nem tudtam felé teljesen megnyílni és az elzárkózásom eredménye volt a küzdelmes beszélgetés.

Jézus ma arra hív, hogy merjünk kockázatot vállalni, amikor őt, vagy a másik embert közel engedjük magunkhoz, amikor figyelünk rá, amikor megnyitjuk a szívünket. Ne féljünk, néha jót tesz nekünk, ha lelepleződünk.

